

Lời hứa cho cuộc đời là quá nặng

“Mạc Hà, anh ly hôn rồi.” Kiệt nói trong điện thoại, giọng vẫn đau khổ giống như 10 năm trước, khi lần đầu tiên anh ta thông báo cho tôi biết về việc ly hôn của mình.

Tôi chờ dẫn cảm ổng nghe, trong lòng đã không còn cảm giác ngạc nhiên và vui mừng giống như 10 năm trước, chỉ thấy cái gì đó như hơi cay sặc lên, khiến tôi muốn chảy nước mắt.

Cũng chẳng nhớ đây là lần thứ mấy Kiệt nói với tôi về chuyện ly hôn của anh ta. Tôi hỏi một câu thật ngắn: “Giờ anh đang ở đâu ?”

Kiệt đáp: “Ngồi trong quán rượu dưới chung cư nhà em.”

Lần nào cũng thế, Kiệt đã quen với việc biến chỗ của tôi thành lâu đài tránh bão của anh. Tôi đã quen quá rồi, lần nào sau khi ly hôn việc đầu tiên là anh gọi điện cho tôi thông báo rằng anh đang ngồi ở quầy bar dưới nhà uống rượu giải sầu; tôi cũng đã quen lần nào cũng xuống ngồi uống rượu cùng anh say khướt, rồi cả hai lên căn hộ của tôi qua đêm; quen với việc anh sẽ biến mất vào sáng sớm ngày hôm sau, sau những đam mê nồng cháy ấy, nhưng cũng chỉ một thời gian ngắn sau, lâu thì vài tháng, nhanh thì vài tuần, là lại có tin anh sắp cưới một cô gái nào đó.

Cứ như vậy, tôi ở trong căn hộ này hơn 10 năm, và tròn trịa 10 năm đợi anh. Khoảng thời gian 10 năm đối với người phụ nữ mà nói, nó cũng gần như một sự huỷ diệt tàn nhẫn.

Tôi thần thờ buông mình xuống sofa, rất lâu, rất lâu sau, chuông điện thoại lại reo lên, Kiệt gào lên trong ống nghe: “Mạc Hà, anh nhớ em...” Bức tường ngăn bằng lụa mỏng trong trái tim tôi cuối cùng đã sụp đổ. Tôi nhảy dựng lên như bị ong đốt, lao đi rửa mặt, hoá trang, thay đồ, nhanh như tên bắn phi ra ngoài.

2.

Chi gay gắt nói: “Mạc Hà, bạn chấp nhận Kiệt giống như con thiêu thân vậy là sao chứ ? Cuối cùng người chịu thiệt thòi nhất vẫn là bạn thôi. Tớ thật không hiểu nổi, bạn yêu con người đó ở điểm nào mới được chứ ?”

Tôi cười gượng. Tôi thừa nhận, tôi thuộc loại hết thuốc chữa rồi ! Kiệt giống như loài sâu độc trên cơ thể tôi, muốn rũ bỏ cũng không được. Ai biết chuyện của tôi và Kiệt cũng đều nói tôi ngốc, tôi hèn kém, trong mắt họ Kiệt là một chàng công tử một cậu ấm chính cống, sống dưới cái mác con trai ông Tổng Giám đốc, suốt ngày chỉ lo ăn chơi, chẳng chịu trí thú làm ăn, thay vợ như thay áo, chẳng cuộc hôn nhân nào đi quá nổi 2 năm.

Tôi cũng chẳng hiểu mình yêu anh ta ở điểm nào. Có lẽ tình yêu vốn không cần lý do. Giữa hai chúng tôi gần như hình thành một thứ mặc định, anh ta chẳng bao giờ nói yêu tôi, tôi cũng chẳng bao giờ nói muốn làm vợ anh ta. Cả hai chúng tôi đều im lặng, nhưng cũng không dám nói đến thứ gì gần hơn, tôi chỉ sợ nhờ nói ra rồi, thì tôi và anh ta càng không thể tiếp tục được nữa, sẽ càng xa nhau hơn nữa.

Tôi mệt mỏi quá rồi. Thế là, Chi giới thiệu cho tôi một chàng trai, tôi cười: “Ok.”

Hứa Thiệu Văn, trẻ trung tuấn tú, thông minh sáng lạn, nói năng gãy gọn, là chủ một công ty máy tính. Trong bữa cơm anh ta gặp thức ăn cho tôi một cách cẩn thận, nói năng khiêm tốn, tiến thoái đúng độ. Tôi lặng lẽ ngắm nhìn anh và mỉm cười hài lòng.

3.

Nghe nói Kiệt sắp kết hôn rồi. Mà người báo cho tôi biết tin này lại chính là Hứa Thiệu Văn. Tôi hỏi: “Sao anh biết ?” Hai con người này hoàn toàn khác nhau, sao lại có thể có mối liên hệ nào giữa hai người được nhỉ ?

Hứa Thiệu Văn mỉm cười: “Hai nhà có mối làm ăn lâu năm rồi. Thực ra bọn anh chơi với nhau cũng khá thân đấy chứ.”

“Hả ?” Tôi thốt lên ngạc nhiên, trong lòng đầy cảm giác chua chát và tuyệt vọng.

Hứa Thiệu Văn làm ra vẻ không để ý, nói tiếp: “Mặc dù Kiệt là người không nghiêm túc trong tình cảm nhưng trong kinh doanh lại khác hoàn toàn ! Tôi chẳng nói chẳng rằng, đứng dậy cầm lấy cái áo khoác, quay lưng đi luôn.”

Tôi đến thẳng quán Karaoke mà Kiệt hay ngồi, quả nhiên tìm thấy anh ta chẳng chút khó khăn gì. Anh ta đang cầm micro hát, một cô gái nằm trong lòng, khuôn mặt ngây thơ, thấy tôi bước vào cô gái bối rối. Tôi thấy tim mình nhói đau.

Kiệt thì ngược lại, anh ta không chút ngạc nhiên khi trông thấy tôi. Tôi nói luôn: “Tôi muốn nói chuyện riêng với anh.”

Anh ta nhướn mày hỏi: “Tại đây ? Trước mặt vợ chưa cưới của tôi nhé ?”

Tôi nghiêng rằng: “Tất nhiên không phải ở đây.” Trong lòng tôi thấy hận anh ta.

Tôi và Kiệt vào phòng Karaoke bên cạnh, tôi dẫn từng chữ ngay khi anh ta vừa khép xong cánh cửa: “Kiệt, cô bé ấy còn chưa đến 20 tuổi, vẫn còn đang đi học mà.” Anh ta đáp ngay không chút do dự: “Thế thì sao nào ? Dù sao trước sau gì thì cũng phải lấy chồng mà.” Anh ta đưa tay lên vuốt má tôi, ánh mắt dịu dàng, tiếp: “Em ghen à ?” Tôi gạt phăng tay Kiệt, giận dữ: “Anh không đáng cho tôi ghen.”

“À” giọng anh ta trở nên lạnh lùng: “em sắp mời mọi người ăn kẹo mà”

Máu bốc lên đầu, hai má nóng ran, tôi hét lên: “Kiệt, anh ăn nói phải có chút lương tâm chứ !”

Tôi nghẹn lại: “Anh có tư cách gì ngăn cản chuyện của tôi.”

Kiệt thở dài, đưa tay, kéo mạnh tôi vào lòng, khoá tôi lại bằng vòng tay cứng như đá. Thử dẩy dụa, không được, đành buông xuôi. Hơi thở anh lướt bên tai, anh cắn nhẹ vành tai tôi, hơi thở ấm áp trong phút chốc khiến tôi quên mất mình đang ở đâu. Kiệt thốt thức: “Mạc Hà, anh xin lỗi em !” và siết chặt tôi hơn.

Người mềm nhũn, tôi giống như một con mèo lười ngoan ngoãn nằm trong lòng anh ta. Kiệt hôn tôi, nụ hôn thật nhẹ nhàng như sợ làm hỏng hạt sương mai trên một cánh hoa, nhưng đôi tay thì không ngừng du ngoạn khắp cơ thể tôi. Khi đôi môi anh sục sạo trên bầu ngực khiến tôi nảy người lên, cắn môi kiềm chế, tôi mới nhận ra những chiếc cúc áo đã bật ra từ khi nào rồi. Những ngón tay tôi đan vào tóc anh. Bàn tay thô nháp đầy sức nóng của anh vẫn chậm chạp lướt trên những đường cong, bàn tay Kiệt như có ma lực chạm tới đâu là khiến máu trong huyết quản tôi dồn tới đó, cảm xúc dâng lên, tôi quên hết giận dữ, quên hết mọi chuyện trên đời. Tôi chỉ biết mình đang trần trụi trước Kiệt, tựa như một bông hoa đã nở hết.

“Mạc Hà, anh nhớ em !” Kiệt nghẹn ngào, hai tay nâng khuôn mặt tôi lên, trân trọng, yêu thương, tôi thấy nét đau khổ trong mắt anh ta. Nhưng tôi không nghĩ nhiều nữa, anh đã vào sâu trong cơ thể tôi. Tôi nhắm mắt, môi hé mở, hạnh phúc, đón nhận những trận cuồng phong...

Cửa phòng bật mở, cô gái còn đi học có khuôn mặt ngây thơ sững sờ đứng nhìn chúng tôi giận dữ, rít lên: “Hai người thật không biết xấu hổ.”

Tôi hy vọng Kiệt sẽ nói câu gì đó, nhưng, khuôn mặt anh ta lại nở nụ cười hấp dẫn và đa tình: “Cưng à, xin lỗi nhé, là anh đã sai, nhưng anh không thể kiềm chế trước sự hấp dẫn...”

Rất rõ ràng, tôi hiểu anh ta muốn nói rằng tôi đã quyến rũ anh ta. Giống như bị dội một gáo nước lạnh, tôi tỉnh lại hoàn toàn. Tôi thấy lạnh toàn thân, lạnh run lên, lập cập mặc lại quần áo, lập cập vuốt mái tóc ngắn, lập cập bước ra khỏi căn phòng cách âm trang hoàng rất lộng lẫy ấy. Trái tim như có con gì

đang nhảy cẫng, nỗi đau quặn lên.

4.

Đám cưới của Kiệt được cử hành như đã định. Thiếp hồng gửi cho tôi, nhưng tôi không tham dự, đây là lần đầu tiên tôi không tham dự.

Đứng dựa vào lan can trên bancong nhìn ra những dải hoa ở công viên phía trước. Đẹp quá, nhưng rồi cũng sẽ phải tàn thôi, tôi nén tiếng thở dài. Thà rằng đừng bao giờ nở còn hơn.

Một chiếc áo khoác choàng qua vai tôi, ấm áp, tôi đầu quay lại, một nụ cười đẹp: “Gió lớn thế này, cẩn thận ốm đấy em ạ.” Hứa Thiệu Văn ôm tôi nhẹ nhàng từ phía sau, rồi kéo tôi vào nhà.

Tôi uống cốc trà sữa anh pha, trong lòng thấy cảm ơn anh nhiều lắm. Anh nói: Ước nguyện lớn nhất của anh là được mỗi sáng pha cho tôi cốc trà nóng. Nấu cho tôi những món canh mà tôi thích, khi mệt rồi, chỉ cần ngủ trên sofa nhà tôi là đủ rồi. Sống mũi tôi cay cay, tôi ngược mắt lên nhìn anh hỏi thẳng: “Lấy em nhé, được không ?” Hứa Thiệu Văn thoáng ngỡ ngàng, rồi mừng vui ào lên khoé miệng, anh bước tới hôn như mưa lên khuôn mặt tôi...

5.

Tin tôi và Hứa Thiệu Văn sắp kết hôn truyền đi nhanh chóng, họ hàng và bạn bè tôi đều rất mong tin này. Chỉ là người đầu tiên gọi điện thoại cho tôi: “Mạc Hà, chúc mừng nhé, phải trân trọng bạn nhé !”

“Nhất định mà.” Tôi mỉm cười trong lòng cũng thấy vui vui.

Đêm trước ngày hôn lễ, Kiệt đến nhà tôi. Từ xa đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Tôi chán ghét không buồn nhìn.

Kiệt nhìn tôi trân trân, mắt đỏ vằn lên những mạch máu. Anh ta hỏi tôi: “Em sắp cưới à ?”

“Đúng !” Tôi đáp mà sao thấy tim mình vẫn đau.

“Cưới Hứa Thiệu Văn sao ?”

“Đúng.”

Im lặng một lúc lâu, giọng anh ta chua chát: “Vây, chúc hai người hạnh phúc !” Nói xong, anh ta quay lưng bước đi dứt khoát. Hình bóng anh ta trông lạnh lẽo và cô đơn xa dần cuối hành lang, tôi thấy mình mất mát nhiều hơn.

Tôi tin rằng từ nay về sau Kiệt sẽ biết mất khỏi cuộc đời tôi; Tôi tin rằng anh ta thật sự chúc phúc cho tôi và Thiệu Văn. Nhưng thật không ngờ, khi buổi lễ thành hôn đang tiến hành thì anh ta sộc tới, chẳng nói chẳng rằng, mặt hầm hầm lôi tôi xềnh xệch, tôi vùng ra: “Anh làm cái gì vậy hả ?”

“Em không thể cưới anh ta.” Kiệt lạnh lùng gằn lên. Anh ta tóm tôi chặt đến mức tôi không để vùng ra được. Tất cả khách khứa bắt đầu xôn xao, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía chúng tôi, khuôn mặt của Hứa Thiệu Văn thộn ra đến tội nghiệp. Cảm giác khổ sở, xấu hổ và tức giận ào lên, khiến nước mắt tôi rơi lã chã.

Thấy tôi khóc Kiệt ngẩn người, lúng túng: “Mạc Hà, em có yêu anh ta không ?”

Tủi thân tích trữ suốt bao nhiêu năm ròng, tất cả mọi chuyện trong 10 năm quá khứ hiện ra trước mắt. Tôi cắn răng, lớn tiếng, dường như để đau thương gào lên: “Đúng, em yêu anh ấy !”

Khóe miệng Kiệt chợt xuất hiện một biểu hiện kỳ lạ. Anh ta buông tay tôi ngay, dường như Kiệt già đi gần chục tuổi trong khoảnh khắc ấy. Anh ta lầm bầm: “Em yêu anh ấy, em yêu anh ấy...” Kiệt cúi đầu, lảo đảo bước ra khỏi hội trường, trông thất thểu đến thê thảm. Không biết có đúng hay không, nhưng hình như tôi vừa thấy trong mắt anh ta có nước.

Tôi cuống cuống định đuổi theo Kiệt, nhưng Hứa Thiệu Văn đã giữ tôi lại. Tôi tuyệt vọng nhìn theo bóng dáng anh ta di chuyển xa tôi dần.

Rồi như một cảnh quay chậm trong phim, một chiếc xe ô tô phóng vụt tới, rồi tiếng xe phanh gấp rít lên, sau đó cơ thể Kiệt giống một chiếc lá rụng trong mùa thu đầy gió, từ từ chậm chạp rơi xuống đất.

Thời gian dừng lại. Không có một thứ âm thanh nào lúc đó hết. Tất cả đều câm lặng.

Kiệt giống như búp bê vải mềm oặt trong lòng tôi. Anh thều thào: “Mạc Hà, không phải anh không yêu em, cũng không phải anh không muốn cưới em. Nhưng lời hứa cho cả cuộc đời là quá nặng, anh sợ mình không thể làm trọn vẹn, anh sợ làm em bị tổn thương, cho nên, anh đành phụ em, nhưng anh lại không thể nào quên được em...” “Nước mắt tôi rơi ướt đầm khuôn mặt đã trắng bệnh của người tôi yêu.

Tôi ngửa mặt lên trời mà kêu không thành tiếng.